

Turczi István

Történelemszünet

- Rózsa Endre szavához -

Peckeljük fel a reggel szájpadrólását!
Legyen életszagú, benne szemetesek, kofák.
Rég elhullajtott mozdulataikat
sietve kapkodják össze a vézna fák.

Felhők batyuzó titkát ossza meg velünk
az örökszép tavasz! Mozgás, végre ki!
Már szél szandálja csattog a téren,
az ultizók hátát korai nap melengeti.

Bódé-idillbe hűgyszag keveredik,
ez az új világ is csak mintha volna,
kényszer s káprázat közt vergődő
sivárságát lehetetük bútorozza.

Félnek színektől, fénytől, harangzúgástól:
nézd csak, lassan nézd az arcokat.
Álomból riasztott, pánik-intarziás, szürke
maszkoknak látszanak, de valódiak.

Egyszerű párbeszéddek politikáról,
pénzről; ha szemét lehunyja, tengert lát,
ha lapjaiba néz és nála a piros negyvenszáz,
győzelemittasan bemondja a rekontrát.

Ó, te, te, játszódo anyag emlékezete...
Nincs idő, mely üresebb s végtelenebb,
mint a két parti közé szorult, gibicektől,
káromkodástól hangos történelemszünet.

TURCZI ISTVÁN (1957) költő, író, műfordító. A *Parnasszus* című lap főszerkesztője. Utóbbi kötete: *Miféle épület az a katarzis* (Révész Tamás társszerzővel; Magyar PEN Club, 2024).